

Arrest

nr. 270 873 van 4 april 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN DER BEKEN
Snikbergstraat 140 A
1701 ITTERBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 januari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat D. VAN DER BEKEN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 6 augustus 2018 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 9 augustus 2018 om internationale bescherming. Op 8 februari 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot beëindiging van de behandeling van het verzoek.

1.2. Op 24 augustus 2021 dient verzoeker een tweede verzoek in om internationale bescherming. Op 24 december 2021 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Dit is de thans bestreden beslissing, die op 28 december 2021 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Naar aanleiding van uw eerste verzoek tot internationale bescherming verklaarde u de Afghaanse nationaliteit te beschikken en afkomstig te zijn van het dorp Karakhel (district Ghorband, provincie Parwan).

U verklaarde voorts het volgende. Uw vader werkte als schoonmaker in het districtshuis van Ghorband. De taliban hadden hem verschillende keren aangemaand om zijn werkactiviteiten neer te leggen maar uw vader heeft nooit gehoor gegeven aan hun eis. Toen twee talibanstrijders gedood werden in jullie dorp van herkomst, achtten de taliban uw vader verantwoordelijk voor deze gebeurtenis. De taliban betichtten hem van informatie doorgespeeld te hebben aan de Afghaanse overheid en daarom hebben ze uw vader in 2014 gedood.

Na de dood van uw vader richtten de taliban hun pijlen op u. Ze eisten dat u met hen zou samenwerken maar u ging niet in op hun voorstel waarop u door de taliban vogelvrij werd verklaard. Omdat de militante groepering u bleef lastigvallen en omdat u van een vriend vernam dat zij u wilden doden, besloot u uit Afghanistan weg te vluchten.

Via Pakistan, Iran en Turkije reisde u naar Europa. Op 19 mei 2014 werden uw vingerafdrukken genomen in Bulgarije. U ging naar Italië en diende er op 13 juni 2014 een aanvraag tot internationale bescherming in. U verbleef uiteindelijk een tweetal jaar in het land. U vroeg vervolgens internationale bescherming aan in respectievelijk Zwitserland, Duitsland, Nederland, Oostenrijk en Luxemburg alvorens u uiteindelijk naar België kwam. Op 9 augustus 2018 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende een aanvraag tot internationale bescherming in.

Op 8 februari 2019 nam het CGVS de beslissing om uw verzoek om internationale bescherming te beëindigen op grond van artikel 57/6/5, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet omdat u geen gevolg had gegeven aan de oproep van het CGVS voor een persoonlijk onderhoud op 21 januari 2019, evenmin had u een geldige reden meegedeeld om uw afwezigheid te rechtvaardigen binnen een termijn van vijftien dagen na de datum van het persoonlijke onderhoud.

Op 24 augustus 2021 heeft u een tweede verzoek om bescherming ingediend bij de DVZ. U geeft aan dat u België in 2018 verliet omdat u uit het opvangcenter werd gezet nadat u enkele dagen op bezoek was geweest bij een vriend en omdat u nadien op straat moest leven. U was niet op de hoogte dat het CGVS u had opgeroepen voor een onderhoud. Na uw vertrek uit België begon u aan een nieuwe omzwerfung door enkele Europese landen, met name Frankrijk, Liechtenstein en Nederland alvorens terug te keren naar België.

Op 26 oktober 2021 werd uw volgend verzoek in het kader van een voorafgaand onderzoek ontvankelijk verklaard door het CGVS. Naar aanleiding van uw tweede aanvraag verwijst u opnieuw de moeilijkheden die u gekend zou hebben met de taliban in Afghanistan. U verklaart voorts dat u een drietal jaar geleden atheïst bent geworden. Omwille van deze levenshouding kan u ook niet terugkeren naar Afghanistan. U vreest enerzijds vermoord te worden door uw eigen familie, die op de hoogte zijn van uw atheïsme en waarmee u sinds geruime tijd geen contact meer hebt, tegelijkertijd vreest u ook vervolging door de Afghaanse samenleving en in het bijzonder de taliban omwille van uw levenshouding.

U geeft voorts aan dat u evenmin kan terugkeren naar Italië. Vooreerst is het zo dat u in de Italiaanse stad Bari eind 2015 of begin 2016 één van uw voormalige vijanden uit Afghanistan tegen het lijf bent gelopen, met name de broer van de moordenaar van uw vader. Daarnaast verwijst u naar de moeilijke levensomstandigheden en de moeizame zoektocht naar werk en onderdak die u gekend heeft in Italië. Tot slot haalt u aan dat de verblijfsvergunning die de Italiaanse autoriteiten u in 2015 u hebben aangereikt, heden niet langer meer geldig zouden zijn.

Ter staving van uw aanvraag legde u een kopie van uw Afghaans identiteitsdocument neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere

procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn in uw administratief dossier, met name de antwoordbrief van de Italiaanse autoriteiten d.d. 22 augustus 2017 op de onderzoeksvraag van Nederland, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Italië.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale

gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigen van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma’s voor begunstigen [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Na onderzoek van alle elementen in uw administratieve dossier, wordt uw volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk bevonden.

Voorafgaand aan de beoordeling van de door u opgeworpen motieven, dient vooreerst te worden opgemerkt dat u bijzonder onduidelijke en zelfs tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd over uw statuut als internationaal beschermde in Italië. Bij uw doortocht in 2018 beweerde u ten aanzien van de Belgische asielinstanties immers nog dat uw aanvraag om internationale bescherming in Italië werd afgewezen (Verklaringen DVZ, 2018). Heden zegt u althans (verschillende keren) niet op de hoogte te zijn van het feit dat de Italiaanse autoriteiten u een dergelijk statuut zouden hebben toegekend (Verklaringen volgend verzoek, punt 16 en CGVS, p. 10-12). Los van de bedenking dat het weinig geloofwaardig is dat u, die sinds zijn vertrek uit Italië en doorheen de jaren in diverse andere Europese landen asielprocedures opstartte en doorliep, omtrent het al dan niet bezitten van een statuut in Italië altijd onwetend zo zijn gebleven, blijkt uit de opmerking van uw advocaat aan het einde van het onderhoud met het CGVS ontegensprekelijk dat u er weldegelijk al langer van moet hebben geweten. U zou tegen uw advocaat gezegd hebben dat bij één van uw vorige aanvragen in Nederland de desbetreffende asielinstanties u erop hebben gewezen dat uw verblijfsvergunning in Italië is komen te vervallen (CGVS, p. 19). Dat u naar aanleiding van uw tweede aanvraag in België nog steeds niet zou weten dat u als internationaal beschermde erkend bent in Italië, is niet aannemelijk. Uw onwetendheid lijkt gespeeld en het staat bovendien haaks op de medewerkingsplicht die op de schouders van een verzoeker rust om zijn volle medewerking te verschaffen naar het onderzoek van diens aanvraag.

Voorts dient opgemerkt te worden dat u geenszins aannemelijk hebt gemaakt dat u Italië hebt moeten verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

U zegt dat u niet kan terugkeren naar Italië waar u eind 2015, begin 2016 bent vertrokken omdat u er uw voormalige vijand uit Afghanistan tegen het lijf bent gelopen. In een drukke winkelstraat in de stad Bari kwam u de broer van de moordenaar van uw vader tegen. U verklaart dat deze man bijzonder kwaad is op u en dat hij u verantwoordelijk houdt voor de dood van zijn broer. Immers, zijn broer zou om het leven gekomen zijn tijdens een operatie van de arbaki’s nadat u en uw oom een klacht hadden ingediend tegen hem bij de Afghaanse autoriteiten. Omwille van deze gebeurtenis ontving u in het verleden, toen u nog in Afghanistan verbleef, al bedreigingen van deze man, later in Bari wist u maar op het nippertje te ontsnappen aan hem. U bent ervan overtuigd dat uw vijand u zal aanvallen, of erger nog vermoorden, bij een terugkeer naar Italië (CGVS, p. 12 t.e.m. 16).

Er dient opgemerkt te worden dat er niet het minste geloof kan worden gehecht aan uw beweerde confrontatie in Italië. Vooreerst moet opgemerkt worden dat u nooit enige melding hebt gemaakt van dergelijke gebeurtenis bij de DVZ, noch tijdens het gehoor naar aanleiding van uw eerste aanvraag in België noch bij uw tweede en huidig verzoek. Toen u daar gevraagd werd naar de redenen waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Italië had u het louter en alleen over het feit dat u geen internationale bescherming zou genieten in het land (Verklaring volgend verzoek, punt 19). U argumenteert dat u van de DVZ niet de kans hebt gekregen om dit element uit uw relaas aan te halen of toe te lichten (CGVS, p. 17), wat allesbehalve kan overtuigen. Van een verzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en

vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij de elementen ter ondersteuning van zijn aanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit Italië zouden zijn geweest. Voorts is het zeer merkwaardig dat u zelfs niet de naam kan geven van uw vijand in Italië, dit terwijl deze man u naar eigen zeggen al bedreigde toen u nog niet gevlucht was uit Afghanistan (CGVS, p. 12). Wat meer, u zou zelfs de naam van zijn broer en de moordenaar van uw vader niet kennen (CGVS, p. 13). Dit is in het geheel ongeloofwaardig, te meer u en uw oom in het verleden naar de Afghaanse autoriteiten waren gestapt om een klacht neer te leggen tegen deze moordenaar (CGVS, p. 15). Het CGVS merkt verder op dat uw huidig relaas maar moeilijk valt te rijmen met uw verklaringen die u aflegde naar aanleiding van uw eerste verzoek in 2018 over de problemen die u gekend zou hebben in Afghanistan. Bij DVZ sprak u toen weliswaar ook over de moord van uw vader door de taliban, maar u haalde er nooit aan dat u en uw familie een klacht zouden hebben ingediend tegen zijn moordenaar, dat de arbaki's vervolgens een aanval zouden hebben uitgevoerd waarbij de moordenaar om het leven kwam en dat u vervolgens gevisieerd zou zijn door zijn broer. U zei toen enkel dat na de dood van uw vader de taliban u achterna kwamen en dat zij een samenwerking eisten (Vragenlijst CGVS, 2018), wat toch iets heel anders is. Indien dit werkelijk allemaal zo het geval geweest zou zijn, kan verwacht worden dat u deze, toch eerder cruciale uit uw relaas toen reeds zou hebben aangehaald. Dat u bij een eventuele terugkeer naar Italië moet vrezen voor een vijandschap maakt u gelet op bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk.

U verwijst voorts naar de moeilijke situatie zoals u die heeft ervaren in Italië, en meer bepaald in de steden Milaan en Bari, als reden van vertrek uit het land. Nadat u het opvangcenter moest verlaten bent u opzoek gegaan naar huisvesting en werk maar zonder al te veel succes. Op veel steun kon u ook niet rekenen: organisaties die u aansprak, boden geen of nauwelijks hulp (CGVS, p. 11).

Hoewel dergelijke situatie kan worden betreurd, kan anderzijds wel worden vermoed dat deze moeilijke levensomstandigheden vooral ten deel vallen aan wie geen beschermingsstatuut heeft, of aan personen die niet op de hoogte zijn van het feit dat zij over dergelijk statuut beschikken, zoals bij u het geval zou zijn. Uw verklaring als zou u zich niet bewust zijn geweest van uw internationale beschermingsstatus toen u nog in Italië woonachtig was (CGVS, p. 11 en 12), maakt dat u allerminst in concreto heeft aangetoond dat u in het geval van een terugkeer naar Italië geen beroep zou kunnen doen op de rechten die voortvloeien uit uw beschermingsstatus.

Wat dit betreft, dient te worden benadrukt dat uw situatie als persoon die internationale bescherming geniet fundamenteel verschilt van de situatie van een persoon die om internationale bescherming verzoekt. Als persoon die internationale bescherming geniet, geniet u binnen de Europese Unie specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Europese Unie zijn er een verblijfsrecht en ook diverse rechten en voordelen op gebied van toegang tot werk, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden aan uw status.

Voorts wijst niets in uw administratieve dossier erop noch haalt u elementen aan waaruit kan worden besloten dat u in Italië een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op ernstige schade loopt in het geval van terugkeer naar Italië. Integendeel, bij de DVZ gaf u nog aan dat het u niet uitmaakte in welk land in Europa u internationale bescherming zou genieten, zolang dat u het maar kon genieten. U somde bij wijze van voorbeeld een aantal Europese landen op en vernoemde hierbij expliciet het land Italië (Verklaring volgend verzoek, punt 19). Hiernaar gevraagd zegt u zoiets nooit gezegd te hebben bij de DVZ en vermoedt u dat de tolk daar een misverstand heeft gemaakt. Nochtans laat het verslag van de DVZ op dit punt weinig ruimte voor interpretatie.

Waar u en uw advocaat ten slotte wijzen op het feit dat uw verblijfsvergunning voor Italië is komen te vervallen (Verklaring volgend verzoek, punt 19 en CGVS, p. 19) en waarbij uit informatie aanwezig in uw administratief inderdaad blijkt dat uw verblijfskaart als internationaal beschermd maar geldig was tot 18 februari 2020, verwijst het CGVS naar artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen vanderde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, en dat stelt dat de verblijfsvergunningen in wezen beperkt zijn in de tijd en hernieuwbaar zijn. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden,

worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat dit in uw geval zo zou zijn (CGVS, p. 19), noch legt u enig document neer dat erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig zou zijn. Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Italië, of dat uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard

De door u neergelegde kopie van uw taskara kan bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Dit document heeft geen betrekking op uw situatie in Italië, het land waar u bescherming geniet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u wel mag worden teruggeleid naar Italië, maar niet naar Afghanistan."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoeker haalt artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet aan en citeert uit de Memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat heeft geleid tot de invoering van deze bepaling. Hij wijst er vervolgens op dat het vermoeden van wederzijds vertrouwen tussen lidstaten kan worden weerlegd en dat volgens het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) niet kan worden uitgesloten dat systematische tekortkomingen of een ernstig risico op schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) een overdracht in toepassing van de "Dublin III-verordening" in de weg staan. Dezelfde redenering gaat op voor een vreemdeling met internationale bescherming, zo stelt verzoeker, die voorts meent dat uit een *ex nunc* onderzoek van de door hem aangebrachte informatie volgt dat het plausibel is dat hij een onmenselijke en vernederende behandeling heeft ondergaan in Italië en dat dit verder dient te worden onderzocht samen met de vraag of hij toegang heeft tot een effectieve bescherming vanwege de Italiaanse autoriteiten. Verzoeker citeert in dit verband uit de arresten nrs. 207 567 en 211 557 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van respectievelijk 8 augustus 2018 en 18 oktober 2018. Vervolgens citeert verzoeker uit artikel 33 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU) en verwijst hij naar, en citeert hij uit, rechtspraak van het Hof van Justitie inzake de toepassing van deze bepaling op personen met een internationale beschermingsstatus in een EU-lidstaat die een verzoek om internationale bescherming indienen in een andere lidstaat.

Onder verwijzing naar een rapport van Nansen waaruit hij citeert (*"The situation of beneficiaries of international protection in Italy"*), betoogt verzoeker dat statushouders in Italië in bijzonder precare levensomstandigheden leven. Hij wijst wat dit betreft op een ernstig gebrek aan opvangmogelijkheden in Italië, waardoor vele statushouders op straat belanden. Een rapport van Asylum Information Database (AIDA) waaruit hij eveneens citeert (*"Country Report: Italy"*, Update 2020), bevestigt volgens verzoeker de moeilijke huisvestingsomstandigheden van statushouders in Italië. Verzoeker stelt dat hij bij een terugkeer naar Italië dreigt terecht te komen op straat of in tentenkampen waar geen toegang is tot basisvoorzieningen en wijst erop dat de toegang tot de huizenmarkt verder wordt bemoeilijkt door het gebrek aan werkgelegenheid voor statushouders, waarna hij opnieuw een passage uit het voornoemde rapport van Nansen citeert. Verzoeker voegt hier nog aan toe dat de komst van COVID-19 de al moeilijke situatie van statushouders in Italië verder heeft bemoeilijkt.

Verzoeker stelt tot slot:

"Hoewel er de grootste onduidelijkheid bestaat over wanneer verzoeker precies een beschermingsstatuut kreeg in Italië, kan worden aangenomen dat verzoeker effectief enige tijd in Italië heeft verbleven als statushouder. Verwerende partij lijkt dat ook niet te betwisten. Verzoeker is, wanneer hij het opvangcentrum moest verlaten, effectief op zoek gegaan naar werk en huisvesting, zonder veel succes. Ook dat lijkt verwerende partij niet te betwisten (zie bestreden beslissing p. 4, 2^e al.). Verwerende partij meent echter dat het gebrek aan succes bij verzoekers zoektocht te wijten zou kunnen zijn aan verzoekers gebrek aan kennis over het hem geboden statuut/de hem geboden bescherming. Verzoekende partij kan alleen maar vaststellen dat verwerende partij lijkt aan te nemen dat hij niet op de hoogte was van zijn status/statuut toen hij in Italië verbleef. Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming een zekere tijd in Italië na zijn erkenning of toekenning van de subsidiaire bescherming ronddwaalt zonder enige duidelijke informatie omtrent het hem geboden statuut, lijkt op zich al voldoende om te concluderen dat de geboden bescherming niet effectief is. Hoe kan men immers spreken over een effectieve bescherming indien de betrokken lidstaat er zelfs niet in slaagt de verzoeker om internationale bescherming terdege te informeren over het hem toegekende statuut?"

De motivering van verwerende partij is op dit punt niet afdoende: indien verwerende partij aanvaardt dat verzoeker wel degelijk pogingen ondernomen heeft om gedurende een bepaalde tijd in Italië werk en huisvesting te zoeken, dan dient zij in concreto te motiveren waarom zij meent dat de geboden bescherming alsnog effectief zou zijn, quod non. Met haar motivering bevestigt verwerende partij alleen maar het gebrek aan begeleiding en communicatie vanwege te Italiaanse autoriteiten en de daarmee gepaard gaande problemen van materiële deprivatie ten aanzien van statushouders in Italië.

Om al die redenen wordt een schending van de bovenvermelde algemene rechtsbeginselen en wetsartikelen aangetoond. Ook een schending van artikel 3 EVRM wordt daarmee aangetoond. De in Italië geboden internationale bescherming is niet effectief."

2.2. Stukken

Als bijlage bij het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"(...)

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;

(...)"

Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, tweede lid, a), van de richtlijn 2013/32/EU.

Te dezen blijkt uit de stukken in het administratief dossier dat verzoeker in Italië subsidiaire bescherming werd toegekend (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, map met 'Landeninformatie'). Dit wordt in het verzoekschrift niet betwist.

Aangezien de geldigheid van verzoekers internationale beschermingsstatus niet in vraag wordt gesteld, wijst niets erop dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Italië en dat hij er de hem verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten.

De Raad merkt in dit verband op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) berust. Eens hieraan is voldaan, zoals *in casu*, komt het toe aan de betrokken verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt om persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoeker levert dit bewijs niet.

In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a), van de richtlijn 2013/32/EU vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Italië en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name de artikelen 1 en 4, met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 83-85, en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof van Justitie niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 86).

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer “*de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid*” (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “*tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken*”, dan vallen deze tekortkomingen volgens het Hof van Justitie bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof van Justitie niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52, met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, *Jawo*, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof van Justitie in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij “*die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie*” (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 93);
- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 94);
- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 91);
- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 101).

Vooreerst moet worden onderzocht of er in Italië sprake is van “*tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken*”, waarbij deze “*tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken*”. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Te dezen geeft de door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde landeninformatie weliswaar aan dat statushouders in Italië geconfronteerd kunnen worden met moeilijkheden op het vlak van huisvesting en tewerkstelling, doch deze informatie laat niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Italië voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar Italië *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Italiaanse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en dat een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Zonder voormelde moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in de hem voorgelegde informatie geen situatie van “*tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken*”, waarbij deze “*tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken*”.

Dat er geen dergelijke situatie is, neemt niet weg dat er een precaire situatie is waardoor voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Italië. In dit verband moet rekening worden gehouden met “*alle gegevens van de zaak*” (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89). Voorts is het mogelijk

dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terecht komt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 93, en HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52).

De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Italië zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van het verzoek, waarbij het aan hem toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Italië werd verleend en dat de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terecht komt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

Te dezen blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker Italië zou hebben verlaten omdat hij er één van zijn voormalige vijanden uit Afghanistan tegen het lijf zou zijn gelopen en omdat hij er in moeilijke omstandigheden leefde, met een moeizame zoektocht naar werk en onderdak.

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden als volgt gemotiveerd over de door verzoeker aangehaalde redenen waarom hij Italië heeft verlaten en de *taskara* die hij heeft neergelegd:

“Voorafgaand aan de beoordeling van de door u opgeworpen motieven, dient vooreerst te worden opgemerkt dat u bijzonder onduidelijke en zelfs tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd over uw statuut als internationaal beschermde in Italië. Bij uw doortocht in 2018 beweerde u ten aanzien van de Belgische asielinstanties immers nog dat uw aanvraag om internationale bescherming in Italië werd afgewezen (Verklaringen DVZ, 2018). Heden zegt u althans (verschillende keren) niet op de hoogte te zijn van het feit dat de Italiaanse autoriteiten u een dergelijk statuut zouden hebben toegekend (Verklaringen volgend verzoek, punt 16 en CGVS, p. 10-12). Los van de bedenking dat het weinig geloofwaardig is dat u, die sinds zijn vertrek uit Italië en doorheen de jaren in diverse andere Europese landen asielprocedures opstartte en doorliep, omtrent het al dan niet bezitten van een statuut in Italië altijd onwetend zo zijn gebleven, blijkt uit de opmerking van uw advocaat aan het einde van het onderhoud met het CGVS ontegensprekelijk dat u er weldegelijk al langer van moet hebben geweten. U zou tegen uw advocaat gezegd hebben dat bij één van uw vorige aanvragen in Nederland de desbetreffende asielinstanties u erop hebben gewezen dat uw verblijfsvergunning in Italië is komen te vervallen (CGVS, p. 19). Dat u naar aanleiding van uw tweede aanvraag in België nog steeds niet zou weten dat u als internationaal beschermende erkend bent in Italië, is niet aannemelijk. Uw onwetendheid lijkt gespeeld en het staat bovendien haaks op de medewerkingsplicht die op de schouders van een verzoeker rust om zijn volle medewerking te verschaffen naar het onderzoek van diens aanvraag.

Voorts dient opgemerkt te worden dat u geenszins aannemelijk hebt gemaakt dat u Italië hebt moeten verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

U zegt dat u niet kan terugkeren naar Italië waar u eind 2015, begin 2016 bent vertrokken omdat u er uw voormalige vijand uit Afghanistan tegen het lijf bent gelopen. In een drukke winkelstraat in de stad Bari kwam u de broer van de moordenaar van uw vader tegen. U verklaart dat deze man bijzonder kwaad is op u en dat hij u verantwoordelijk houdt voor de dood van zijn broer. Immers, zijn broer zou om het leven gekomen zijn tijdens een operatie van de arbaki's nadat u en uw oom een klacht hadden ingediend tegen hem bij de Afghaanse autoriteiten. Omwille van deze gebeurtenis ontving u in het verleden, toen u nog in Afghanistan verbleef, al bedreigingen van deze man, later in Bari wist u maar op het nippertje te ontsnappen aan hem. U bent ervan overtuigd dat uw vijand u zal aanvallen, of erger nog vermoorden, bij een terugkeer naar Italië (CGVS, p. 12 t.e.m. 16).

Er dient opgemerkt te worden dat er niet het minste geloof kan worden gehecht aan uw beweerde confrontatie in Italië. Vooreerst moet opgemerkt worden dat u nooit enige melding hebt gemaakt van dergelijke gebeurtenis bij de DVZ, noch tijdens het gehoor naar aanleiding van uw eerste aanvraag in België noch bij uw tweede en huidig verzoek. Toen u daar gevraagd werd naar de redenen waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Italië had u het louter en alleen over het feit dat u geen internationale bescherming zou genieten in het land (Verklaring volgend verzoek, punt 19). U argumenteert dat u van de DVZ niet de kans hebt gekregen om dit element uit uw relaas aan te halen of toe te lichten (CGVS, p. 17), wat allesbehalve kan overtuigen. Van een verzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij de elementen ter ondersteuning van zijn aanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit Italië zouden zijn geweest. Voorts is het zeer merkwaardig dat u zelfs niet de naam kan geven van uw vijand in Italië, dit terwijl deze man u naar eigen zeggen al bedreigde toen u nog niet gevlucht was uit Afghanistan (CGVS, p. 12). Wat meer, u zou zelfs de naam van zijn broer en de moordenaar van uw vader niet kennen

(CGVS, p. 13). Dit is in het geheel ongeloofwaardig, te meer u en uw oom in het verleden naar de Afghaanse autoriteiten waren gestapt om een klacht neer te leggen tegen deze moordenaar (CGVS, p. 15). Het CGVS merkt verder op dat uw huidig relaas maar moeilijk valt te rijmen met uw verklaringen die u aflegde naar aanleiding van uw eerste verzoek in 2018 over de problemen die u gekend zou hebben in Afghanistan. Bij DVZ sprak u toen weliswaar ook over de moord van uw vader door de taliban, maar u haalde er nooit aan dat u en uw familie een klacht zouden hebben ingediend tegen zijn moordenaar, dat de arbaki's vervolgens een aanval zouden hebben uitgevoerd waarbij de moordenaar om het leven kwam en dat u vervolgens gevisieerd zou zijn door zijn broer. U zei toen enkel dat na de dood van uw vader de taliban u achterna kwamen en dat zij een samenwerking eisten (Vragenlijst CGVS, 2018), wat toch iets heel anders is. Indien dit werkelijk allemaal zo het geval geweest zou zijn, kan verwacht worden dat u deze, toch eerder cruciale uit uw relaas toen reeds zou hebben aangehaald. Dat u bij een eventuele terugkeer naar Italië moet vrezen voor een vijandschap maakt u gelet op bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk.

U verwijst voorts naar de moeilijke situatie zoals u die heeft ervaren in Italië, en meer bepaald in de steden Milaan en Bari, als reden van vertrek uit het land. Nadat u het opvangcenter moest verlaten bent u opzoek gegaan naar huisvesting en werk maar zonder al te veel succes. Op veel steun kon u ook niet rekenen: organisaties die u aansprak, boden geen of nauwelijks hulp (CGVS, p. 11).

Hoewel dergelijke situatie kan worden betreurd, kan anderzijds wel worden vermoed dat deze moeilijke levensomstandigheden vooral ten deel vallen aan wie geen beschermingsstatuut heeft, of aan personen die niet op de hoogte zijn van het feit dat zij over dergelijk statuut beschikken, zoals bij u het geval zou zijn. Uw verklaring als zou u zich niet bewust zijn geweest van uw internationale beschermingsstatus toen u nog in Italië woonachtig was (CGVS, p. 11 en 12), maakt dat u allerminst in concreto heeft aangetoond dat u in het geval van een terugkeer naar Italië geen beroep zou kunnen doen op de rechten die voortvloeien uit uw beschermingsstatus.

Wat dit betreft, dient te worden benadrukt dat uw situatie als persoon die internationale bescherming geniet fundamenteel verschilt van de situatie van een persoon die om internationale bescherming verzoekt. Als persoon die internationale bescherming geniet, geniet u binnen de Europese Unie specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Europese Unie zijn er een verblijfsrecht en ook diverse rechten en voordelen op gebied van toegang tot werk, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden aan uw status.

Voorts wijst niets in uw administratieve dossier erop noch haalt u elementen aan waaruit kan worden besloten dat u in Italië een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op ernstige schade loopt in het geval van terugkeer naar Italië. Integendeel, bij de DVZ gaf u nog aan dat het u niet uitmaakte in welk land in Europa u internationale bescherming zou genieten, zolang dat u het maar kon genieten. U somde bij wijze van voorbeeld een aantal Europese landen op en vernoemde hierbij expliciet het land Italië (Verklaring volgend verzoek, punt 19). Hiernaar gevraagd zegt u zoiets nooit gezegd te hebben bij de DVZ en vermoedt u dat de tolk daar een misverstand heeft gemaakt. Nochtans laat het verslag van de DVZ op dit punt weinig ruimte voor interpretatie.

Waar u en uw advocaat ten slotte wijzen op het feit dat uw verblijfsvergunning voor Italië is komen te vervallen (Verklaring volgend verzoek, punt 19 en CGVS, p. 19) en waarbij uit informatie aanwezig in uw administratief inderdaad blijkt dat uw verblijfskaart als internationaal beschermd maar geldig was tot 18 februari 2020, verwijst het CGVS naar artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen vanderde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, en dat stelt dat de verblijfsvergunningen in wezen beperkt zijn in de tijd en hernieuwbaar zijn. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat dit in uw geval zo zou zijn (CGVS, p. 19), noch legt u enig document neer dat erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig zou zijn. Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Italië, of dat uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard. De door u neergelegde kopie van uw taskara kan bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Dit document heeft geen betrekking op uw situatie in Italië, het land waar u bescherming geniet.”

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot een verwijzing naar algemene landeninformatie over de levensomstandigheden van statushouders in Italië slaagt verzoeker er niet in om de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen te weerleggen of te ontcrachten. Hoewel de bronnen waarnaar in het verzoekschrift wordt verwezen getuigen van diverse problemen op vlak van huisvesting en tewerkstelling in hoofde van statushouders in Italië, blijft verzoeker, zoals blijkt uit het voorgaande, in gebreke om aan te tonen dat zijn levensomstandigheden in Italië de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereiken. De loutere verwijzing naar algemene landenrapporten volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar Italië buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing over zijn persoonlijke omstandigheden. Verzoeker dient zelf *in concreto* aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, *in casu* Italië, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Hij blijft daartoe evenwel in gebreke.

Waar verzoeker nog laat gelden dat hij na het verlaten van het opvangcentrum zonder veel succes op zoek ging naar werk en huisvesting, beperkt hij zich tot een herhaling van wat hij eerder tijdens het gehoor voor het CGVS reeds verklaard heeft, wat niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (*cf.* RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Verzoeker blijft hiertoe aldus in gebreke.

Verzoeker betoogt verder dat hij tijdens zijn verblijf in Italië niet op de hoogte was van zijn status en dat het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming een zekere tijd in Italië na zijn erkenning of toekenning van de subsidiaire bescherming rondwaalt zonder enige duidelijke informatie omtrent het hem geboden statuut op zich al voldoende lijkt om te concluderen dat de geboden bescherming niet effectief is. Verzoeker toont evenwel niet aan dat de Italiaanse autoriteiten schuld treffen aan de omstandigheid dat hij niet op de hoogte zou zijn geweest van de hem aldaar toegekende beschermingsstatus. Er wordt hierbij vooreerst op gewezen dat verzoeker niet betwist dat hij bijzonder onduidelijke en tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn statuut als internationaal beschermd in Italië, zoals in de bestreden beslissing op goede gronden wordt beargumenteerd. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker reeds op 9 augustus 2018 een verzoek om internationale bescherming in België had ingediend, doch zonder opgave van geldige reden geen gevolg gaf aan de oproeping voor een persoonlijk onderhoud die hem aangetekend werd verstuurd (adm. doss., stuk 8, 1^e verzoek). Een dergelijke houding geeft blijk van een desinteresse in de door hem ingezette procedure tot het bekomen van internationale bescherming en doet vragen rijzen bij de interesse die verzoeker in Italië vertoonde om op de hoogte te worden gesteld over zijn status aldaar. Deze vragen dringen zich eens temeer op gezien verzoekers verklaringen dat hij na zijn vertrek uit België in 2018 nog asielaanvragen heeft ingediend in Frankrijk, Liechtenstein en Nederland, maar daar gewoon vertrok toen hij hoorde dat het een “*Dublinprocedure*” werd (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Verzoeker toont dan ook niet aan dat de hem in Italië geboden bescherming niet effectief is.

Waar verzoeker nog verwijst naar de arresten nrs. 207 567 en 211 557 van de Raad van respectievelijk 8 augustus 2018 en 18 oktober 2018, dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laat verzoeker na om de concrete

motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoeker, een Afghaanse man van 30 jaar die niet doet blijken van een bijzondere kwetsbaarheid, geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Italië reeds werd toegekend. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op verzoekers specifieke omstandigheden verhinderen. Zijn verzoek om internationale bescherming dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Gezien verzoeker internationale bescherming geniet in Italië, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming.

Een schending van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending aangetoond van artikel 3 van het EVRM. De Raad wijst er hierbij bovendien nog op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

2.3.2. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid uiteen te zetten waarom artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet in zijn specifieke situatie niet van toepassing is en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.3. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.4. Waar verzoeker ondergeschikt vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

D. DE BRUYN